

MARTTI LUTHER

Aviorakkaus surun lievittäjänä (1 Moos. 24:62–67:n johdosta)

Iisakin sanotaan lähteneen mietiskelemään, minkä heprealaiset tulkitsevat rukoukseksi; minä annan etusijan edelliselle merkitykselle... Se ilmaisee yksityistä ja salaista puhelemista, milloin kaksi yhdessä käyskennellen keskustelevat. Iisakilla ei silloin ollut mielessään morsian, vaan hän oli lähtenyt ulkoilemaan jonkun ystävänsä kanssa keskustellen joko Jumalan lupauksista tai avioliitosta tai talouden kysymyksistä. Hän käyttäytyi niin kuin perheenpäältä voi odottaakin keskustellen Jumalasta ja Jumalan siunauksesta, huoneenhallituksesta tai maanviljelyksestä.

Lopuksi Mooses kertoo Iisakin otaneen iloiten vastaan hänelle nyt tuodun morsiamen ja rakastaneen häntä. Äidin kuoleman jälkeen oli häneltä, niin kuin edellä on mainittu, kulunut kokonaiset kolme vuotta murheen ja surun merkeissä. Nyt morsiamen saavuttua hänen surunsa lieventyi. Tällainen kiintymys, jota osoitamme puolisoitten keskinäisessä rakkaudessa, on Jumalan silmissä mieluista. Tosin se on syntiselle luonnolle vaikeaa, se kun

kiinnittää huomionsa ainoastaan synnin ja rangaistuksen onnettomuuteen, sisäisiin ja ulkonnaisiin vastuksiin. Päähuomio on joka tapauksessa kohdistettava siihen, että tällä sukupuolella on hallussaan äitiys. Monet eivät kuitenkaan halua lapsia, vaan yksinomaan lihallista nautintoa, ja siitä syystä he tähän kyllästyttyään alkavan tähän liittoon tympääntyä ja sitä inhota ja kirotta. On kuitenkin eri asia rakastaa vaimoansa kuin himoita häntä. Avio puolison rakastaminen ei ole ominaista turmeltuneelle luonnolle, vaan uudistuneelle ja uudelle pohjalle rakennetulle.

Sitten keuhataan Rebekan kainoutta, kun hän Iisakin nähtyään verhoutui huntuuun. Tällaiset tavat todistavat hienosta kasvatuksesta sekä herkäksi ja kainoksi kasvatetusta neitsyestä, joka luo häveliään katseen miehiin, vieläpä omaan sulhaseensa.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 454. Suomensos Heikki Koskeniemi. Otsikko toimituksen.

Heinä- elokuu 2011

Onko armo ajankohtainen

Sopiiko kristillisen kirkon yhä puhua armosta ja tarjota sitä kuulijakunnalleen? Eihän nykyihminen kysele armoa, vaan oikeutta saada olla sellainen kuin on. Mitä vastaamme?

Kirkon ja sen sananjulistajien on tarpeen tietää, mitä ihmiset ajattelivat. Sen ei kuitenkaan pidä mennä ihmisten mielipiteiden perässä. Kirkko on saanut nimittäin julistettavakseen sanoman siltä Herralta, joka istuu ylhäisimmällä istuimella ja on asettava jokaisen tuomarinstuimensa eteen tuomiopäivänä ja joka silloin tuomitsee jokaisen antamansa sanan mukaan. Sen mukaan pelastus autuuteen on yksinomaan armosta uskon kautta Kristukseen Jeesukseen.

Kun ihminen luonnostaan ei osaa kaivata armoa, kristillisen kirkon on julistuksellaan synnyttävä armon tarve. Kirkon ei pidä mukautua maailman mukaan, joka ei armoa tunne tarvitsevansa.

Kun apostoli Paavali lähti tekemään lähetystyötä ja käännyttämään juutalaisia ja erityisesti pakanoita kristilliseen uskoon, hän kohtasi ylpeän, itseriittoisen maailman.

Juutalaisilla oli heidän lakinsa ja järjestynyt jumalanpalveluselämä synagogineen myös Israelin ulkopuolella. He eivät tunteneet tarvitsevansa opetusta Paavalilta, joka julisti armoa ja syntien anteeksiantamusta Kristuksessa. He uskoivat pelastuvansa lakia noudattamalla.

Hellenisteillä ja roomalaisilla taas oli korkea kulttuuri. Heillä oli kaikkialla omia jumaliansa, alttareitansa ja upeita temppeleitä. Näiden myötä heillä oli vankkumaton itsetietoisuus ylemmydestään barbaarien ja juutalaistenkin rinnalla. Sitä ei vähentänyt heidän siveettömyytensä ja luonnonvastainen seksuaalinen riettautensa, vaan he pitivät sitä kunniaan. Häpeän tunne heillä ei liittynyt siveettömyyteen, vaan pelkuruuteen.

Tällaisille ihmisille apostoli meni puhumaan armosta! Kaiken lisäksi hän sai vielä hyviä tuloksia. Hän saattoi sanoa: “Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsakaan minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani” (1 Kor. 15:10).

Hän puhui ylösnousemuksesta ja tulevasta tuomiosta. Siten hän tavoitti ihmisten uinuvan omantunnon, herätti sen syyttämään ja synnyttämään armon tarpeen. Evankeliumi toi sitten armahduksen rikkoneille. Uskossa Kristukseen he löysivät tunnon rauhan. Niin hän lailla synnytti armon tarpeen ja täytti sen evankeliumilla.

Sama on tehtävämme tänään tässä ylpeässä maailmassa.

Jossakin suhteessa aikamme on hankalampi kuin tuolloin. Onhan ennustettu lopun ajan ihmisistä: “Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia; heissä on jumalisuuden ulko-kuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta.” (2 Tim. 3:1–5.)

Koska lain ja vanhempien kunnioitus on suuresti hävinnyt, omatunto on turtunut ja ihminen on jo etukäteen asettunut poikkitelein kaikelle, minä hän katsoo rajoittavan vapauttaan ja oikeuksiaan. Sillä, että lapset kasvatetaan pienestä pitäen tottelemaan vanhempiaan ja samalla myös Jumalan käskyjä, on suuri merkitys lasten jumalasuhteelle.

Vaikeuksista huolimatta kirkko ei saa antaa periksi. Sen on Herralta apua, voimaa, viisautta ja johdatusta anoen kuljettava Herransa askelissa hänen armon evankeliuminsa asialla. Armo on olemassa. Maailma tarvitsee armoa, vaikka se ei sitä itse käsitä. Uskovat käsittävät sen. Armon julistaminen on heidän tehtävänsä. Maailma tarvitsee armoa tänäänkin. Sen esillä pitämiseksi olemme elossa.

Markku Särelä

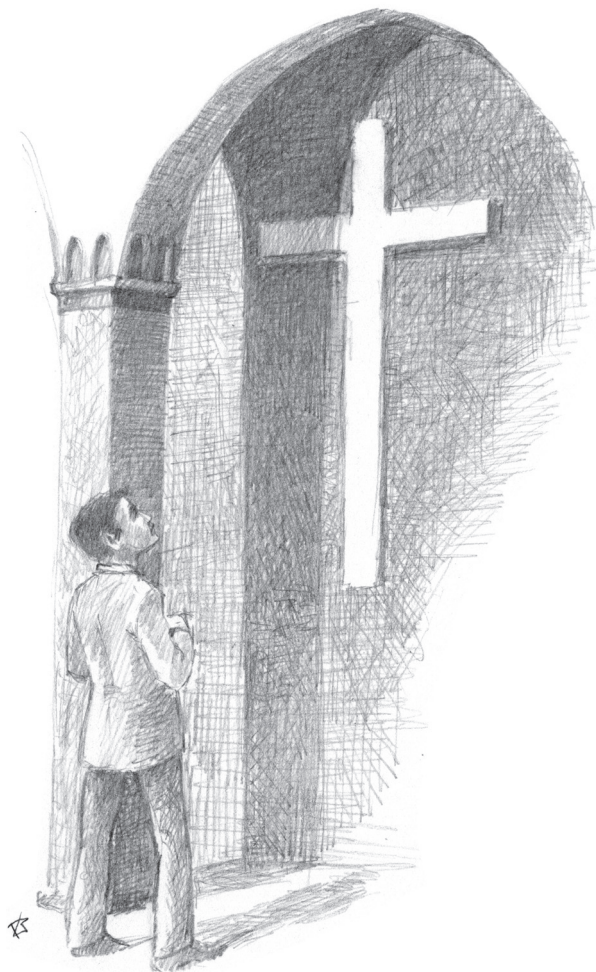
Kuinka armo minulle kirkastui?

Armoa voidaan kuvailla »sääliksi kurjia kohtaan». Adamin ja Eevan syntiinlankeemuksen kautta synti ja epäusko ovat jättäneet koko ihmiskunnan kurjuuden valtaan. Kamppailemme kivun, kärsimyksen ja jopa kuoleman kanssa »koko elinaikamme» (1 Moos. 3:17). Hyvä uutinen on, ettei Jumala jättänyt meitä kurjuuteemme. Jumala osoitti armoansa ja sääliänsä kurjia kohtaan Kristuksen ristin sovitusuhrilla. Sen kautta Jumala osoittaa laupeuttansa kaikkia ihmisiä kohtaan sopusoinnussa lain vaatimusten kanssa. Kristuksessa armo ja totuus kohtasivat. Risti toi Jumalan anteeksi-antamuksen synnistä. Se on nyt Jumalan keino osoittaa laupeuttaan, toisin sanoen, sääliään kurjia kohtaan.

En ole aina tuntenut Jumalan armoa enkä myöskään aina ole tuntenut itseäni kurjaksi. Kuten monille nuorille ympärilläni, »koko maailma oli avoinna». Elämällä näytti olevan kaikki tarjolla, varsinkin jos minulla olisi koulutus ja hyväpalkkainen työ. Tänä aikana olin täysin sokea armolle ja armon tarpeelleni. Mutta Jumalalla on tapa kääntää asioita ympäri, mukaan lukien elämä itse. Koskaan Jumalan laki ja sen vaatimukset eivät täydellisesti poistuneet ajattelustani. Itse asiassa asia vaivasi minua yhä enemmän.

Laki ilmoittaa synnin ja syyttää oma-tuntoa. Se paljastaa synnin ja tuomitsee ihmisen, eikä piilopaikkaa ole. Muistan vielä, että kun nuorena korkeakouluopiskelijana Tukholmassa kävin kirkossa ja näin suuren ristin, joka oli kiinnitetty seinälle, se täytti minut vain pelolla ja syyllisyydellä. Se muistutti minua siitä, että olin syntinen. Jumalan armo ei ollut lainkaan kirkastunut minulle, itse asiassa siinä ei tuntunut olevan mitään järkeä. Mutta yksi asia oli selvä, ja se oli se, että Jumala oli vihainen ja tiesin sen.

Matkan varrella opiskelin ja luin paljon. Aloin kuulla saarnan rististä eri tavalla. Evankeliumi sai aikaan monia muutoksia elämässäni ja ajattelussani. Paljon muutoksia! Maailma ei ollut enää minulle avoin. Sen sijaan ne asiat, joiden perässä olin juossut, jättivät karkaan maun suuhuni. Kolme vuotta myöhemmin saavuin Concordia Theological Seminary'n Fort Wayneen. Vasta silloin Jumalan armo tuli hyvin selväksi, jopa kristallinkirkkaaksi. Saarnataidon professorini tri Gerhard Aho kertoi meille varsin selväsanaisesti, ettei hän antaisi meidän kirjoittaa ensimmäistä saarnaamme, ennen kuin olimme lukeneet C.F.W. Waltherin kirjan Laki ja evankeliumi. Hän jopa vaati meitä painamaan muistiin kaikki 25

väitettä sanatakkasti tulevaa koetta varten. Vasta silloin Jumalan armo Kristuksessa Jeesuksessa kirkastui minulle. Ymmärsin todella lakia niin, kuin en koskaan aiemmin ollut ymmärtänyt. Moni asia laista ja evankeliumista kirkastui. Aloin ymmärtää sitä, miten laki pitää kurissa syntiä vain ulkonaisesti, mutta lisää sitä sisäisesti; mutta evankeliumi, kääntämällä syntisen, tuhoaa synnin sekä sisäisesti että ulkoisesti.

En voinut saada tarpeekseni siitä, mitä opin!

Ollakseni täysin rehellinen, vasta tuon yhden viikon aikana, kun opiskelin Lakia ja evankeliumia, voin sanoa, että todella tiesin mitä “armo” tarkoittaa. Samanaikaisesti minulla oli toinen kurssi. Sen nimi oli Kristillinen usko ja elämä. Professori Tepker oli 75 vuoden ikäinen, mutta yhden oppitunnin jälkeen olin kuullut häneltä asioita, joita

en ollut koskaan aiemmin kuullut. Seuraavana päivänä toin luokkaan nauhurin. Menin kotiini ja kirjoitin sanatar-kasti muistiin koko luennon. Hän laittoi meidät lukemaan paljon Franz Pieperin Kristillistä dogmatiikkaa, mutta se ei haitannut, sillä jokainen tehtävä oli kuin annos puhdasta armoa ja laupeutta.

Luther sanoi kerran: “Me saarnaamme parhaiten sitä, mitä tarvitsemme eniten”. Minulle se oli Jumalan armon tunnistaminen ja tarve. Ilman oikeaa tietoa Jumalasta, joka annetaan lain ja evankeliumin oikealla käytöllä, Jumalan armo ei ollut kirkas. Kun olin nuori enkä tuntenut lakia ja evankeliumia, katselin Jumalaa ja hänen Sanaan- sa, hänen armoaan ja laupeuttaan, vain oman typerän ajatteluni ja mielipiteitteni mukaisesti. Se oli kuin olisi katsonut värjätyin lasin läpi, joka vääristää kaiken. Sellainen vääristynyt ajattelu jätti minut hengellisesti sokeaksi. Mutta se, mitä opin Waltherilta, minkä hän oli vain uskollisesti opettanut Raamatun perusteella, antoi minulle uudet silmät nähdä Jumalan armo Jeesuksen Kristuksen kautta sellaisena kuin se on. Ilman hänen laupeuttansa meillä on vain maalliset ja lihalliset silmät ja katkera sydän. Päädyimme näkemään Jumalan ja muut ihmiset vihollisina, joita paheksomme ja pidämme vastenmielisinä.

Jumala jatkaa vieläkin armonsa kirkastamista minulle. Hän tekee tätä näyttämällä minulle armon tarpeen. Tarvitsen sitä tänään, aivan kuten tarvitsin sitä jo kauan sitten. Jumala myös kirkastaa armonsa siinä, miten hän saa minut armahtamaan muita, jopa ihmisiä, joita on vaikea armahtaa. Me kaik-

ki tarvitsemme ehdottomasti Jumalan armoa ja sen julistamista toisillemme. Valaisen asiaa vertauksella: Saksalainen sukellusvene upotti brittiläisen rahtialuksen Afrikan edustalla vuonna 1941. Sukellusvene nousi pintaan hyllyn, pelastusveneiden ja haavoittuneiden ihmisten keskellä. Kun britit määrättiin nousemaan sukellusveneeseen, he arvelivat saavansa surmansa tai jäävänsä vangiksi. Sen sijaan saksalainen kapteeni määräsi lääkintämiehensä hoitamaan heidän haavojaan. Hänen miehistönsä jäsenet korjasivat heidän pelastusveneensä. Hän antoi heille ruokaa, vettä, viiniä ja tupakkaa, ja lähetti heidät sitten matkaan kohti lähintä rantaa. Sodan jälkeen yksi brittiläisistä eloonjääneistä etsi hyväsydämistä saksalaista kapteenia ja kutsui hänet vieraakseen Englantiin. Hän oli kiitollinen tuosta sota-ajan armollisesta teosta.

Rakkaat ystävät, me kaikki olemme armon tarpeessa. Kun Jumala kirkastaa meille armonsa, hän myös ohjaa sydämemme armahtamaan lähimmäisiämme. Mitä enemmän kuulemme Jumalan Sanan saarna ja opetusta, sitä enemmän hänen armonsa muuttaa meitä. Jumala ei tarvitse meiltä mitään kiitokseksi. Mutta hän avaa silmiämme näkemään lähimmäisemme, ja sen, miten he ovat, samaa Jumalan armoa tarvitsevina, joka vaikuttaa meissä. Mitä enemmän keskitymme Kristukseen ja armoon, joka virtaa hänen rististään, sitä enemmän voimme sanoa psalmistan kanssa: »Minä laulan Herran armoteoista lakkaamatta, julistan suullani sinun uskollisuuttasi polvesta polveen» (Ps. 89:2). Aamen.

Edward Brockwell

Mitä Jumalan armo minulle merkitsee?

Jumalan armo on kaikkein keskeisin asia kristinuskossa. Armo tarkoittaa Jumalan ansaitsematonta rakkautta meitä kohtaan. Se perustuu Jeesuksen elämään, kärsimykseen ja kuolemaan. Niiden takia Jumala tarjoaa armoa jokaiselle ihmiselle, koska Jeesus on sovittanut kaikki ihmisten synnit.

Jumalan armo merkitsee minulle ennen kaikkea syntien anteeksi saamista. Sen kautta Jumalasta tulee etäisen tuomitsijan sijasta minulle rakastava Isä. Armo vapauttaa minut Jumalan edessä syyllisyydestä, jonka synty väistämättä tuottaa. Jokaisen kristityn kokemus, myös minun kokemukseni, on Paavalin sanoin: "Sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen" (Room. 7:19) Tiedän, etten ole sellainen kuin

minun pitäisi olla. Jumalan armon ansiosta voin silti Paavalin kanssa myös sanoa: "Kiitos olkoon Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta!" (Room. 7:25) Jeesuksen ansiosta pahuuteni on annettu anteeksi.

Armo merkitsee minulle anteeksi-antamisen seurauksena myös pelastusta. Armo vapauttaa minut kadotuksesta Jumalan yhteyteen taivaassa. Tulevaisuudessa ei odota lopullinen rangaistus, jonka ansaitsisin, vaan loputon onni Jumalan kanssa ilman mitään omaa ansiotani. Tällä tavalla armo tuo elämään syvän toivon, joka tuo turvallisuutta ja vakaan kiintopisteen.

Armo tuo kaikkeen merkityksen. Yhteys Jumalaan Kristuksen kautta antaa uuden, syvemmän tarkoituksen kaikelle. Mikään ei ole turhaa ja merki-

tyksetöntä. Koko elämä tähtää kohti samaa, autuasta päämäärää. "Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut." (Room. 8:38) Elämäni saa olla osa Jumalan suunnitelmaa.

Samaan aikaan armo on turvana, sillä se kantaa myös silloin, kun elämä on kaikkein raskainta. Vaikka en sitä aina tunne, tiedän, että Jumala on läsnä ja tahtoo minulle hyvää. Armo on vahva köysi, joka sitoo kiinni Jumalaan myös kaikkein heikoimpina hetkinä.

Olen saanut Jumalalta paljon. Hän on ollut minulle hyvä yli ymmärrykseni. Toivon vilpittömästi, että jokainen voisi oppia tuntemaan tämän saman armon ja kasvaa siinä.

Vesa Hautala

Mitä tänään anomme Jumalalta kirkollemme

Anomme taivaalliselta Isältämme, että saisimme edustaa seurakunnissamme ja yhteisessä toiminnassamme Kristuksen Kirkkoa. Meidän tehtävämme on täsmällisesti aivan sama, minkä Kristus antoi apostoleilleen, kun hän lähetti heidät kaikkeen maailmaan, sillä erotuksella, että he välittivät meille Jumalan sanan, me olemme heidän perustukselleen rakennettuja. Tätä tehtävää täyttäessämme olemme Kristuksen asialla ja hänen siunaukseen kohotettujen käsiensä alla. Haluamme kulkea uskon tietä ja levittää virvoittavaa evankeliumia Pyhässä Hengessä. Katsomme nyt tarkemmin, mitä näihin asioihin kuuluu.

Anomme, että me kaikki kulksimme uskon tietä

Evankeliumin julistaminen tähtää uskon syntymiseen. Herran apostoli Paavali sanoo saaneensa ”apostolinviran, että syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeänsä kohtaan kaikissa pakanakansoissa” (Room. 1:5). Yleisesti hän lausuu evankeliumista, että se ”nyt on julkisaatettu ja profeettallisten kirjoitusten kautta iankaikkisen Jumalan käskystä tietäväksi tehty kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden aikaansaamiseksi” (Room. 16:25).

Saadaksemme uskon lahjan ja syntyäksemme sen kautta Jumalan lapsik-

si, meidät on pyhässä kasteessa kastettu Kristuksen kanssa kuolemaan ja herätetty uuteen elämään. Jumala on antanut meille voiman tulla Jumalan lapsiksi ja istuttanut sydämiimme halun säilyttää usko ja pelastua sen kautta iankaikkiseen taivaalliseen elämään. Haluamme vaeltaa uskossa ja karttaa kaikkea, mikä muodostuisi sille esteeksi. Muistamme, miten suurista, luovuttamattoman arvokkaista asioista olemme päässeet osallisiksi uskon kautta. Olemme niin kuin ne löytäjät, joista Jeesus sanoo: ”Taivasten valtakunta on peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi ja kätki; ja siitä iloissaan hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen pellon. Vielä taivasten valtakunta on kuin kauppias, joka etsi kalliita helmiä, ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen.” (Matt. 13:44–46.)

Uskon kautta olemme armonvälineissä saaneet henkilökohtaiseksi omaisuudeksemme Kristuksen, ”joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden (Room. 4:25). Olemme päässeet osallisiksi Kristuksen kuolemassa eli hänen vressään tapahtuneesta vanhurskauttamisesta. Jumala on lukenut meidät jumalattomat edessään Kristuksen an-

sion tähden vanhurskaiksi, hänelle täysin kelpaaviksi. Samalla hän on lahjoittanut meille iankaikkisen elämän ja antanut sen varman ja lujan toivon, että saamme olla ruumiinemme ja sieluihimme osallisia iankaikkisesta elämästä ja autuaallisesta kirkkaudesta.

Olemme saaneet itsellemme Hyvän Paimenen. Hän on äänellään kutsunut meidät ravitseville puhtaan opin laidunmaille ja johdattaa taivasmatkallamme meitä taivaallisiin Yljän häihin. Emme ole yksin. Olemme Vaптаhtajamme seurassa. Olemme jäseniä hänen Kirkossaan, hänen ruumiissaan, joka on elävä temppelel elävistä kivistä rakennettu, jossa jokaisella uskovailla on oma paikkansa ja oma tehtävänsä. Emme ole yksinäisiä, harhailevia sieluja pahan maailman autiomaassa vailla päämäärää, vaan olemme löydettyjä, Paimenen olalle nostettuja, ravittuja ja hyvässä hoidossa. Kulkuamme sävyttää luja ja varma toivo aivan oven edessä olevasta ihanasta kotiin tulosta. Koska yö on pitkälle kulunut, aamuikoin täytyy olla lähellä.

Otamme iloisin mielin vastaan apostolin kehotuksen: “Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä” (1 Tim. 6:12) ja: “Säilytä se hyvä, mikä sinulle on uskottu, Pyhän Hengen kautta, joka meissä asuu” (1 Tim. 1:14).

Anomme Jumalalta tänään kirkollemme, että me kaikki olisimme tällä uskon tiellä ja että muutkin sen tien löytäisivät ja saisivat saman uskon lahjan.

Kaikki eivät kuitenkaan pysy kasteen armossa, vaan tapahtuu, että mo-

net lankeavat uskosta ja menevät maailmaan ja hylkäävät uskon. Toiset hairahtuvat opissa, toiset elämässä. Sitä rukoilemme tänään Jumalalta, että olisimme kirkko, joka kutsuu palaamaan takaisin ja tekemään parannuksen totuudessa. Meidän on entistä tietoisemmin tähdennettävä Jumalan kaikkia koskevaa armotahtoa ja parannuksen teon välttämättömyyttä sekä sitä, että pahastikin langennut saa palata, kuten Herra sanoo: “Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta teiltänne; ja minkä tähden te kuolisitte.” (Hes. 33:11)

Anomme, että täyttäisimme tehtävämme kristittyinä ja seurakuntina

Kristus on antanut Kirkolleen tehtäväksi sanan julistuksen ja sakramenttien jaon. Hän on sanonut: “Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.” (Matt. 28:18–20) Tämä ei anna lupaa minkäänlaisiin poikkeamiin tai erivapauksiin ajan kulloistekin virtausten mukaan. Jeesuksen käsky sisältää Jumalan sanan puhtaana säilyttämisen, eikä vain sitä, vaan meidän on myös opetettava uskovat pitämään kaikki, mitä Jeesus on käskenyt pitää. Kylväjävertauksessaan Jeesus sanoi pelastuvista: “Mutta mikä hyvään

maahan putosi, ne ovat ne, jotka sanan kuulutuansa säilyttävät sen vilpittömässä ja hyvässä sydämessä ja tuottavat hedelmän kärsivällisyydessä” (Luuk. 8:15).

Erityisesti meidän tulee kiinnittää jatkuvasti huomiota, että julistuksemme pysyy lohdullisena ja julistamme selkeätä armon evankeliumia. Raamattu sanoo: “Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi” (Ef. 2:8–9). “Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja” (Room. 3:28). Tämän pysymistä selkeänä ja kirkkaana monien sielujen autuudeksi pyydämme Herralta.

Kirkon tehtäviin kuuluu myös kristillinen rakkaus ja sen mukainen laupe-

udentyö. Yhteiskunnan kuuluu toki pitää huolta apua tarvitsevista. Se ei kuitenkaan tavoita kaikkia tarvitsevia. Erityisesti on huomattava, ettei yhteiskunnalta voida edellyttää, että sille kuuluisi huolehtia esimerkiksi siitä, että kaikilla seurakunnan jäsenillä, myös sairailta, liikuntarajoitteisilla ja vanhuksilla, on mahdollisuus sanaan ja sakramentteihin, tai että se edes ymmärtäisi sellaisen tarpeen olemassaolon. Otamme Jumalan perheenä omalletunnonllemme Raamatun sanan: “Mutta jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinkaan ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi” (1 Tim. 4:8). Kun kristityt ovat uskossa veljiä ja sisaria, he ovat kuin yhtä perhettä ja heidän tulee huolehtia toisistaan.

Palaan siihen, että Kristuksen Kirkko on Kristuksen ruumis, jossa kullakin jäsenellä on oma tehtävänsä. Näen tässä suuren esirukouksen aiheen ja saarnaviran tärkeän tehtävän asian järjestämisessä sekä puutetta kirkkomme toiminnassa.

Jokaisella uskovalla on uskon myötä todistajantehtävä siinä ympäristössä, jossa hän elää, liikkuu ja toimii. Tarkoitus on, että tämä todistaminen kantaisi hedelmää iankaikkiseen elämään. Kun kuitenkin Jumala haluaa ruokkia meitä sanan saarnalla ja yhteisellä ehtoollisella, todistuksen tulee tähdätä siihen, että näitä sieluja kootaisiin paikallisseurakuntien yhteyteen. Useinkaan henkilökohtainen todistus ei siihen johda, eivätkä ihmiset ole kypsiä yhteiseen kokoontumiseen. Tähän sopii myös Raamatun sana: “Älkää herätelkö, älkää häiritkö rakkautta, ennen kuin se itse haluaa” (Kork. V. 2:7).

Kun toimimme seurakuntina ja haluamme vetää väkeä niiden yhteyteen, emme ulkonaisen kasvun tähden, vaan sielujen parhaaksi ja Jumalan kunniaksi, meidän on tarpeen olla eläviä kiviä Jumalan temppelissä ja toimivia jäseniä Kristuksen ruumiissa.

Lukiessamme Raamattua löydämme sen lehdiltä kaikilta ajoilta organisoitun kirkon. Uudessa Liitossa apostolisena aikana Kirkko järjestyi paikallisina seurakuntina, joiden keskuudessa toimi julkinen saarnavirka ja julisti profeetallisapostolista sanaa uskon kuuliaisuuden syntymiseksi. Mutta sen lisäksi köyhäin avustuspalvelu oli järjestetty. Keräys Jerusalemin puutteenalaisten hyväksi järjestettiin etukäteen hyvissä ajoin. Seurakuntien kokoontu-

minen oli järjestetty koteihin, kun niillä ei ollut kirkkorakennuksia. Matkustavia, varsinkin pakolaisia varten oli majanantajia. Apostolit sopivat keskenään työalueista ja välttivät päällekkäisyydet. He käyttivät lähettejä, jopa kirjureita ja muita apulaisia. He suunnittelivat matkansa etukäteen ja pyysivät seurakuntia tekemään niitä varten järjestelyjä. Seurakunnat varustivat lähetystyöntekijöitä ympäristöönsä. Tämä kaikki kertoo sekä paikallisella että yhteisellä tasolla suunnittelmallisuudesta ja järjestelyistä, siis johtamisesta ja organisoimisesta.

Sen edellytyksiä olivat 1. Jos Jumala suo ja hyväksi näkee. 2. Että toiminta tapahtuu uskon hedelmänä, vapaaehtoisesti ja “Jumalan armahtavan laupeuden” syyttämänä ja innostamana. Paavali sanoo: “Jumalan armahtavan laupeuden kautta minä kehotan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi” (Room. 12:1). Toiminta perustuu kunkin kristityn omaan haluun palvella Herraansa. Yhteisissä asioissa seurakunnissa ja kirkkokunnassa sen toteuttamiseen tarvitaan johtamista ja järjestelyjä. Olisi hyvä, jos jokaisella olisi ainakin yksi hänelle nimetty tehtävä.

Olkoon esikuvamme, rukouksemme aiheena ja pyrkimyksenämme apostoli Pietarin sanan toteutuminen keskuudessamme, kun hän sanoo: “Rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle otollisia.” (1 Piet. 2:5).

Markku Särelä

Kirkkokunnankokouksen esitelmä 28.5.2011. Siionin Kannel 126 ja 123 (vanhalla sävellellä: SK 1923 nro 6b)

Georg Stöckhardt

Vanhurskauttamisesta

Usko tarttuu Kristukseen ja hänen ansioonsa, mutta samalla hänessä vanhurskauteen. Apostolin esityksestä loistaa kaikkialta, että se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa, on kerta kaikkiaan käsillä Kristuksessa. Tämä sisältyy jo siihen, mitä hän sanoo lunastuksesta, hyvityksestä ja sovituksesta.

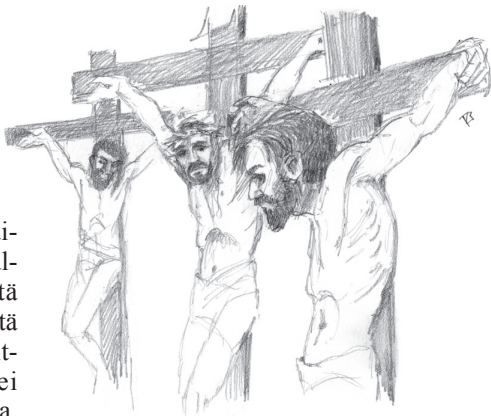
Uudemmat eksegeetit häivyttävät ja tekevät merkityksettömäksi lunastuksen ja sovituksen käsitteen, kun he esittävät asian siten, että vasta lunastus olisi mahdollistanut vanhurskauttamisen ja syntien anteeksiantamisen ja tästä mahdollisuudesta tulisi todellisuutta vasta sitten, kun usko astuu mukaan.

Ei niin, vaan me olemme Kristuksen kuolemalla ja verellä lunastetut, toisin sanoen olemme todella päässeet vapaiksi synnistä, syillisyydestä ja kuoleman rangaistuksesta. Synti on Kristuksen verellä hyvitetty, Kristus on

armoistuin verensä vuoksi, toisin sanoen, synti on peitetty Jumalan silmiltä, niin ettei Jumala enää sitä näe, ei sitä katsele eikä lue syyksi. Olemme sovitetut Jumalan kanssa hänen Poikansa kuoleman kautta, niin ettei Jumalalla ole enää mitään meitä vastaan. Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille syyksi heidän syntejään. Niin lunastuksella, hyvityksellä ja sovituksella on eo ipso (siinä itsessään) asetettu ja annettu myös vanhurskauttaminen, synnin lukematta jättäminen eli syntien anteeksiantamus. Kristus on kuolemallaan ja verellään ei ainoastaan hankkinut, vaan myös saanut aikaan ja asettanut esiin sen vanhurskauden, joka Jumalan edessä kelpaa.

Georg Stöckhardt,
Roomalaiskirjeen selitys

Ryövärin armo - ikääntyvän turva

Ikääntyessämme usein perimmäiset asiat astuvat mieleen toisella tavalla kuin ennen. Alamme tajuta, että täältä on lähdettävä, halusimmepa sitä tai emme. Kun olemme ylittäneet seitsemänkymmentä, tiedämme, ettei elinvuosia voi enää olla vallan monta. Olemme hyvinkin panneet merkille, että moni sukulaistamme, ystävis-tämme ja tutuistamme on poistunut meitä nuorempana. Aprikoimme, milloin mahtaa olla meidän vuoromme.

Tärkeämpää kuin tietää elinikä-mme on olla valmis lähtöön, kun se tulee. Me itse taasen emme voi valmistaa itseämme lähtökuntoon muuta paitsi ajalliselta kannalta “toimittamalla taloamme” (Jes. 38:1) ja siirtämällä osallamme olevia vastuita ajallisista jälkeenjääville tahtomme mukaan ja muuta sen kaltaista. Autuuden kannalta meidät voi valmistaa lähtökuntoon yksin Jumala ja hänen armonsä Kristuksessa Jeesuksessa.

Jeesus Kristus hankki meitä kaikkia varten Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden eli syntien anteeksi-antamisen. Se on valmis, lopullinen ja riittävä. Olemme lunastetut ihmiseksi tulleen Jumalan Pojan pyhällä, kalliilla ja viattomalla verellä. Jumala on todistanut syntiemme sovituksen tapahtuneeksi herättämällä Jeesuksen kuolleista. Meillä on se lupaus, että hän vie omansa sinne, minne hän on edeltä mennyt, eli Isän luo taivaaseen.

Jeesuksen kummallekin puolen oli Golgatalla naulittu ristille ryöväri. He olivat käyttäneet elämänsä väärin, ja kohta tämä elämä olisi heiltä ohi. Toinen ryöväri tuli katumukseen ja sai kuulla Jeesukselta armahtavan taivauskutsun: “Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Emme tiedä, mitä tämä ihana kutsu vaikutti sen ryövärin sydämessä, jonka lopullisesta kohtalosta Raamattu vaikenee. Mutta sen tiedämme, että nämä sanat ovat olleet lukemattomille aroille omille-tunnoille paratiisin portti lähdön edessä.

Se ihana armo, jonka ryöväri sai elämänsä viime hetkillä, on jokaisen ikääntyvän ja lähtöä tekevän syntisen sielun turva. Sitä armoa jokainen tarvitsee lähtiessään, sillä Jumalan edessä me kaikki olemme hänen lakinsa rikkojia ja syyllisiä. Sen armon varassa on turvallista elää ja kohdata se, mikä kohdattava on. Sen suomassa toivossa voimme tulevasta autuudesta iloiten ottaa vastaan heikentyvän terveyden, lisääntyvän yksinäisyyden ja niin sanotut “pahat päivät” (Saarn. 12:1).

Markku Särelä

Sykarin kaivolla

*On kuuma, kuiva Samarian maa
ja Sykar-kaupungissa ammentaa
ken vettä tahtoo ruukkuinensa hän
käy ylös luokse lähteen viileän.
Jaakobin lähteen, joka lapsilleen
jäi perinnöksi maahan kaukaiseen.*

*Hän tulee myöskinruukku olkapäällä.
Hän joka päivä samoin kulkee täällä.
Ja aina loppuu vesi ruukustansa
ja aina janoaa hän uudestansa.*

*Vaan Jeesus istuu luona lähtehen.
Hän matkan uuvuttama, janoinen
nyt vettä juodaksensa haluaa:
"Sä voitko mulle vettä ammentaa?"*

*Oi, sinä, jolta vettä anotaan!
Oi, sinä, jolle kaikki sanotaan!
Oi, sinä, sinä heikoin ihminen
näin kohdannut sä olet Jeesuksen!*

*Niin Jeesus lähtehellä istuen
nyt saarnan pitää aivan ihmeisen.
On kuulijana yksi ainut nainen
ja hänkin on vain samarialainen!*

*"Se, joka janoaa, se tulkoon luo
ja joka minun maljastani juo
ei koskaan janoa hän uudelleen,
tää vesi elämään vie ikuiseen."*

*Ei, et muista ruukkuasi nyt,
sä olet ihmeen suuren löytänyt.
Et enää muista muuta enempää
kuin, että armon ihme sulle jäi.*

*Ja lähteen luona Jeesus odottaa.
Hän pian saakin monta kuulijaa.
Ja moni sydän löytää uskoen
tään lähteen luona Herran, Jeesuk-
sen.*

*Vaan sinä, vieras nainen Sykarin
sä yhä riennät mielin palavin.
Niin polttavana päivä ylles jää,
tien tomu jalkojasi kirveltää.*

*Näin tulet takaa vuosituhanten
ja sanan kautta yhä kertaat sen:
"Oi, tulkaa kaikki, tulkaa, katsokaa,
ikuisen lähteen vettä Jeesus tarjoaa.*

VA

Vesä

Luterilainen - Lastenosasto

LEIRI 2011

Aurinko paistoi kesäleirillä kanttiinijonossakin ja namit maistuivat.

Pastorin kirje

Kesän opetuksia

Vesa-lastenosasto ilmestyy monen vuoden tauon jälkeen keskellä kesää. Kesä on meille usein levon ja ilon aikaa. Mitä Jumalan sanasta voimme erityisesti tänä kauniina vuodenaikana oppia?

Vapahtaja kehotti katsomaan taivaan lintuja. Tämän johdosta hän opetti: *”Eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne.”* (Matt. 6:26) Lintujen huoleton elämä opettaa luottamaan Jumalan huolenpitoon ja välttämään turhaa murehtimista. On suureksi avuksi, jos pienestä pitäen totut turvaamaan Jumalan huolenpitoon ja rukoilemaan häneltä luottavaisesti apua kaikissa asioissasi.

Luottamus Jumalan huolenpitoon ei kuitenkaan tarkoita toimettomuutta. Pyhä Raamattu opettaa myös seuraavalla tavalla: *”Taitava poika kokoaa kesällä.”* (Sananl. 10:5) Kun maa antaa satonsa, on tärkeää kerätä se aikanaan. Loppukesällä kypsyvät mustikat, syksyllä puolukat. Maanviljelyksessä on omat aikansa, jolloin sato on korjattava. Joillakin koululaisilla on tehtävänä kerätä kasveja kesällä. Niidenkin kanssa on oltava tarkkana, että huomaa kerätä kunkin kasvin sen kukkimisen aikana.

Kesällä kokoaminen on järkevää myös Jumalan sanan oppimisen asiassa. Silloin on tavallista enemmän aikaa. Voi tulla leirille ja senkin jälkeen vanhempien opastuksella oppia Jumalan sanaa. Vanhemmat lapset voivat tehdä niin myös itsenäisesti kirkon internet-sivujen (www.luterilainen.com) avulla. On suuri siunaus tottua oppimaan säännöllisesti Jumalan sanaa ja vielä tavallistakin enemmän silloin, kun siihen on paljon aikaa ja tilaisuutta.

Kun Vapahtaja opetti linnuista, hän sanoi vielä tärkeän asian: *”Ettekö te ole paljoja suurempiarvoiset kuin ne?”* (Matt. 6:26) Jumala pitää linnuista huolen tätä ajallista elämää varten. Sinä olet paljon lintuja suurempiarvoinen. Sinulle Jumala on antanut armonsa ja sanansa sitä varten, että sinulla nyt on uskossa Jeesukseen rauha Jumalan kanssa ja että tämän elämän jälkeen perit taivaan. Usko siis rakkaaseen Vapahtajaasi. Hänen omanaan perit iankaikkisen taivaan ilon.

Kimmo Närhi

Jumalan lapsi

*Jeesus, avaa sinä minun silmäni,
että voisin nähdä, kuinka rikas olen!
Minulla on taivaassa Isä,
joka varmasti pitää minusta huolen.*

*Hänen vierellään on minun veljeni Jeesus
joka ohjaa minua oikealle tielle jatkuvasti.
Hänen armonsa ulottuu taivaisiin
ja hänen totuutensa pilviin asti.*

*Minulla on surun hetkellä lohduttaja
ja puolustaja taivaassa.
Minulla on ikuinen elämä ja vapaus
Jeesuksen ristinkuolemassa.*

*Minä kuulun pysyvään taivaan valtakuntaan,
jolla on horjumaton perustus;
Minulla on ihmeellinen, kirkas kruunu,
perintö, jonka hankki Herra Jeesus.*

*Vaikka epäuskon ääni haluaa kysellä:
"Missä on sinun hieno juhlapukusi?",
ja vaikka synti ja virheet vaivaavat minua,
olen silti mahtavan Kuninkaan lapsi.*

*Jumala, anna sinä minulle sellainen puku,
jossa saan tulla juhliisi taivaassa,
ja kruunu, jonka sinä olet valmistanut
juuri minua varten ikuisuudessa*

Jumalan perheväkeä leirillä Siitamajalla

Oriveden Siitamajalla oli koolla mukava joukko lapsia ja nuoria ohjaajineen. Siellä pidettiin kesäleiriä ja esirippikoulua. Leirin teemana oli "Olemme Jumalan perheväkeä." Tässä näemme leiriläisiä touhuissaan.

Torstaina saatiin hernekeittoa.

Yllä: riemua oppitunnilla

Oikealla: Ilmat suosivat leirikäisiä ja uimaankin päästiin.

Vas. Pihalta löytyi kiltti koiraleikkikaveriksi

Yllä: Pienten ryhmässä perehdyttiin Jumalan perheen asioihin Anielkan opetuksessa

Alla: Luomakunta on ihmeellinen. Pojat tutkivat hämähäkkiä.

Daniel

jatkoa edellisestä numerosta

Viime numerossa kerroimme kuinka kuningas Nebukadnessar oli ylpeydessään kieltänyt Jumalan. Hän oli menettänyt järkensä ja hänet oli ajettu pois ihmisten keskeltä. Mutta kun hän nöyrtyi Jumalan edessä, hän sai takaisin kuninkaan toimensa.

Belsassarin pidot

Nebukadnessarin jälkeen kuninkaaksi tuli hänen poikansa Belsassar. Hän ei välittänyt mitään oikeasta Jumalasta, vaikka hän varmasti tiesi, millaisia vaiheita hänen isällään oli ollut.

Niin Belsassar laittoi suuret pidot tuhannelle ylimyksellensä. He söivät ja joivat viiniä. Kun viini oli makeimmillaan, käski Belsassar tuoda ne kulta- ja hopea-astiat, jotka hänen isänsä Nebukadnessar oli ottanut Jerusalemin temppeleistä, että väki joisi niistä. He joivat temppelein astioista ja ylistivät epäjumalia.

Silloin ilmestyivät ihmiskäden sormet ja kirjoittivat kuninkaan palatsin kalkitulle seinälle. Kuningas näki käden, joka kirjoitti. Silloin kuninkaan kasvot kalpenivat, ja hän pelästyi niin, että hän aivan vapisi. Kuningas huusi kovalla äänellä ja käski tuoda noidat, kaldealaiset ja tähtienselittäjät. Kuningas sanoi Baabelin tietäjille, että se, joka osaisi lukea tekstin ja selittää sen, saisi suuria lahjoja. Silloin tulivat

kaikki kuninkaan viisaat, mutta he eivät voineet lukea kirjoitusta eivätkä ilmoittaa kuninkaalle sen selitystä.

Kuningas Belsassar pelkäsi kovin, ja hänen ylimyksensä pelkäsivät myös. Kuninkaan äiti tuli kuninkaan ja hänen ylimystensä puheen tähden pitosaliin. Kuninkaan äiti sanoi, että valtakunnasta löytyy mies, joka jo kuninkaan isän aikana on osannut selittää unia ja ratkaista ongelmia. Tämä mies oli Daniel, ja niin Daniel haettiin paikalle.

Kun Daniel tuotiin kuninkaan eteen, kuningas sanoi Danielille: "Oletko sinä Daniel, joka on niitä juutalaisia pakkosiirtolaisia, mitkä minun isäni, kuningas, on tuonut Juudasta? Minä olen kuullut sinusta, että sinussa on jumalien henki ja että sinussa on havaittu valistus, taito ja erinomainen viisaus." Kuningas selitti, miten noidat ja tietäjät eivät osanneet häntä auttaa. Jos nyt Daniel ratkaisisi ongelman, hänelle kuningas antaisi runsaat lahjat.

Silloin Daniel vastasi ja sanoi kuninkaalle: "Lahjasi pidä itse, ja antimesi anna toiselle. Mutta kirjoituksen minä luen kuninkaalle ja ilmoitan hänelle sen selityksen." Sitten Daniel kertasi Belsassarille kaiken sen, mitä hänen isälleen Nebukadnessarille oli tapahtunut, kun hän oli ylpistynyt ja myös miten hän nöyrtyi kaikkivaltiaan Jumalan edessä.

Ja sitten Daniel ilmoitti Jumalan tuomion: “Mutta sinä, hänen poikansa Belsassar, et ole nöyryyttänyt sydäntäsi, vaikka tämän kaiken tiesit; vaan sinä olet korottanut itsesi taivaan Herraa vastaan: hänen huoneensa astiat on tuotu sinun eteesi, ja sinä ja sinun ylimyksesi, sinun puolisosasi ja sivuvaimosi olette juoneet niistä viiniä, ja sinä olet ylistänyt hopeisia ja kultaisia, vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia, jotka eivät näe, eivät kuule eivätkä mitään tiedä. Mutta sitä Jumalaa, jonka kädessä on sinun henkesi ja kaikki sinun tiesi, sinä et ole kunnioittanut. Sen tähden on tämä käsi lähetetty hänen tyköänsä ja tämä kirjoitus kirjoitettu.

Ja tämä on kirjoitus, joka on tuonne kirjoitettu: ‘Mene, mene, tekkel, ufarsin.’ Ja tämä on sen selitys: mene merkitsee:

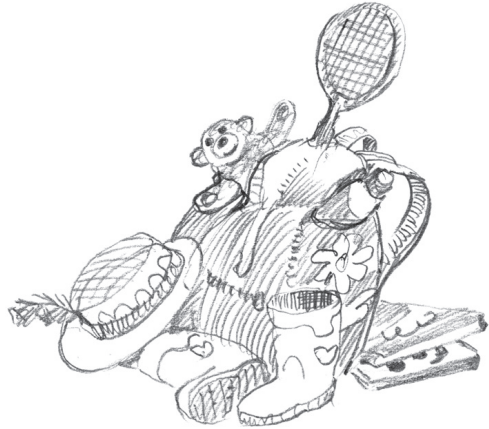
Jumala on laskenut sinun valtakuntasi luvun ja on tehnyt siitä lopun. Tekel: sinut on vaa’alla punnittu ja köykäiseksi havaittu. Peres: sinun valtakuntasi on pirstottu ja annettu meedialaisille ja persialaisille.”

Silloin Belsassar antoi käskyn, että Daniel oli puettava purppuraan ja kultakäädyt pantava hänen kaulaansa ja julistettava, että hän oli oleva yksi valtakunnan kolmesta valtamiehestä.

Samana yönä Daarejaves, meedialainen, sai haltuunsa valtakunnan ja Belsassar surmattiin.

Niin toteutui Raamatun sana: “Älkää eksykö, Jumala ei salli itseänsä pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää.” (Gal. 6:7)

jatkuu

Matkalla

Oletko päässyt vanhempiesi mukana kesälomamatkalle? Matkaa on suunniteltu jo kauan. Tavaroita on pakattu ja muistilistoja on kirjoitettu.

Monet perheet menevät mökille, joko omalle tai isovanhempien tai jollekin muulle mökille. Matkakassiin tai reppuun on pakattu vaatteita helleilmojen ja sateiden varalle. Sinne on laitettu aurinkorasvaa ja kyypakkaus ja laastarilappuja siltä varalta, että sattuisi tapaturma. Lasten reppuun on laitettu lempinalle, uimaleluja, piirustusvälineitä ja lukemista. Vanhemmat huolehtivat ruuasta ja kaikesta muusta. Voi miten paljon on muistettavaa!

Kun matkalle sitten päästään, kaikenlaista aina tapahtuu. Tulee kivoja asioita ja tulee harmittavia asioita. Ja matka tuntuu kestävän hirveän kauan. Kun viimeksi matkustin junalla Pohjanmaalle, vieressä teki matkaa perhe. Lapset kyselivät yhtenä, milloin oikein tullaan perille.

Jumalan lapsetkin ovat matkalla. Me olemme taivasmatkalla. Raamattu sanoo, että se tie on kaita ja portti, joka sille tielle johtaa, on ahdas. Me aloitim-

me sen matkan, kun meidät pieninä otettiin kasteessa Jumalan lapsiksi. Ja nyt jokainen päivä on matkustamista.

Kasteessa sain kaikki tarpeelliset matkatavarat. Jumala antoi syntimme anteeksi Jeesuksen sovitustyön tähden, teki ikuisen liiton meidän kanssamme. Hän antoi uskon lahjan. Pyhän Hengensä kautta hän lupasi pitää meistä huolta, varjella meitä matkalla ja kuljettaa taivaan kotiin.

Tällä matkalla me kohtaamme monenlaisia vaikeuksia. Siksi on sanottu, että se polku on kivinen ja koko ajan ylämäkeä. Tien vieressä vaanii monta vaaraa. Kiusaaja houkuttelee syntiin. Maailman ihmiset pilkkaavat ja yrittävät saada meitä luopumaan uskosta. Ja meidän oma sydämemme tahtoo kiintyä maallisiin, monissa houkutuksissa me voimme langeta niin kuin liukkaalla polulla. Sitten omatuntomme syyttää meitä.

Mutta Jeesus kulkee kanssamme tätä tietä. Vaikka me heikot lapset lankeammekin, hän nostaa, kantaa ja pelastaa. Ja siellä polun päässä siintää taivaan kultakaupunki. *Tuula*

“Armo yli kaikkien valtava on.” *Laulan armosta*

Jumalan lasten elämässä on laullulla ollut aina suuri merkityksensä. Kun Israel oli suuressa vaarassa ja Jumala auttoi sitä profeetta Elisän välityksellä, profeetta kutsui luokseen kanteleensoittajan. Kyse mitä ilmeisimmin oli siitä, että Elisa tahtoi, mahdollisesti toisten kanssa, laulaa psalmeja ja näin saada sielulleen virkistystä vaikeassa tilanteessa.

Apostoli Paavali opetti hengellisten laulujen jokapäiväistä käyttöä: “Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämässänne.” (Kol. 3:16:17)

Uskonpuhdistaja Martti Luther antoi suuren arvon musiikille yleensä ja seurakunnan yhteiselle laululle erityisesti. Hän opetti Raamatun psalmien sanojen suuresta merkityksestä uskovien lohdutuksena omantunnon ahdistuksissa ja muissa vaivoissa. Seurakunnan elämään sovellettuna hän kirjoitti: “Nuottien ja musiikin käyttö ... auttaa suuresti luomaan tätä vaikutusta, erityisesti, kun ihmiset laulavat yhdessä ja tekevät sen hartaasti. ... Sillä paha henki ei pääse helpolla, kun Jumalan sana lauletaan ja saarnataan to-

dellisessa uskossa. Se on surun henki eikä voi pysyä siellä, missä sydän on hengellisesti iloinen.” (SL 3, 1888)

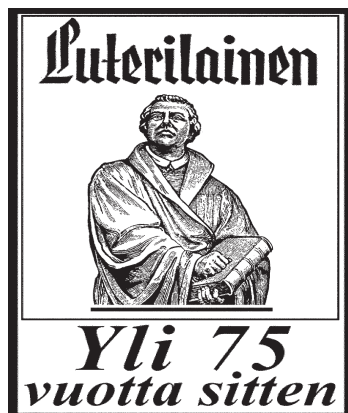
Yhteisen laulamisen merkityksestä sain havainnollisen oppitunnin puolisen vuotta sitten. Olin katsomassa erästä seurakuntamme jäsentä vanhainkodissa. Puhuimme hänen huoneessaan Jumalan sanan lohdutusta ja lauloimme joitakin virsiä. Niitä hän muisti hyvin, vaikka uudemmat tapahtumat eivät enää mieleen juuri jää. Kun tein lähtöä, hän oli sitä mieltä, että on tarpeen laulaa myös päiväsalissa, missä oli toisia vanhuksia. Kysyin heiltä, onko virsi: “Mä elän laupeudesta” (VK 1938, 344) tuttu. Yksi ja toinen nyökkäsi. Aloimme laulaa, ja moni yhtyi lauluun. Yksi vanhus, joka ei enää voinut yhtyä lauluun, nosti nuokkuvan katseensa lattiasta ja levollinen hymy kasvoillaan seurasi toisten laulua.

Mieleeni tuli, etteivät nämä vanhukset olleet tuota virttä vanhainkodissa oppineet. Lapsena, moni varmaan kodissaan, oli sen oppinut. Olkoot siis Jumalan sanaa opettavat ja hänen armoaan julistavat laulut meidän kaikkien, pienten ja suurten, ravintona elämän varhaisista vuosista sen loppumetreille saakka.

Kimmo Närhi

Pyhän Hengen apu kristittyjen heikkoudessa

Luterilainen heinä-elokuu 1929.

“Samoin myös Henki auttaa meitä heikkoudessamme. Sillä me emme tiedä, mitä meidän on rukoiltava rukoillaksemme niin kuin tulee, mutta Henki itse rukoilee edestämme sanomattomin huokauksin. Mutta sydänten tutkija tietää, mitä Hengen mielessä on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien edestä.” (Room. 8:26–27)

Ihmisten kesken puhutaan usein neuvokkuudesta, jolla tarkoitetaan sellaista kykyä ja taitoa, jonka kautta ihminen vaikeimmissakin olosuhteissa – vaikka ne kohtaisivat häntä aivan odottamatta – menettelee oikealla ajalla oikein. Tämä neuvokkuus on oivallinen ominaisuus, jonka kautta jo moni onnettomuus on tullut torjutuksi. Kuitenkaan ei tämä neuvokkuus voi pelastaa kaikesta vaarasta. Tuleepa vihdoinkin kuolemakin. Se te-

kee kerrassaan tyhjäksi ihmisen neuvokkuuden ja jättää älykkäimmänkin ihmisen, joka ei koskaan ole pulaan joutunut, hautaan maatumaan.

Apostoli Paavalikin puhuu Roomalaiskirjeensä kahdeksannesluvussa neuvokkuudesta, joka kuitenkin on aivan toisenlaista kuin äsken mainittu. Hän muistuttaa kristityitä siitä neuvokkuudesta, joka Jumalan armon kautta on tullut kaikkien heidän osakseen, nim. Pyhän Hengen läsnäolosta, josta saamme kiittää Herraamme Kristusta. Siitä luemme seuraavissa Raamatun kohdissa: Joh. 14:16–17, 26 ja Joh. 16:7–15. Se on se Henki, joka kerran täysin mitoin vuodatettiin apostolien ja opetuslasten päälle, mutta joka vielä tänäänkin sanan ja sakramenttien kautta tulee kristittyjen sydämiin ja

jonka läsnäolo takaa meille Isän ja Pojan, siis koko pyhän Kolminaisuuden läsnäolon., Joh. 14:23. Mikä ihana lahja onkaan tämä Pyhän Hengen läsnäolo, jota nauttii jokainen kristitty – olipa hän kuinka köyhä ja halpa tahansa.

Tämä Henki auttaa meitä – kuten apostoli sanoo – meidän heikkoudessamme. Kun me täällä maan päällä olemme synnin saastuttamassa, viheliäisessä olotilassamme, niin on hän turvanamme neuvoillaan, viisaudellaan ja lohdutuksellaan. Jokaisen kristityn elämästä on sanottava, kuten runoilija laulaa:

**Ah rakas Jeesus, kuinka
avutonna
me syntisraukat täällä
oomme ain’!
On oma voima aivan
voimatonta**

ja elämä kuin sairaan kulku vain:

**Täällä’ usein nähdään heikon kompastus
ja usein myöskin kurjan lankeemus.**

Kuinka pian tulemmekaan uneliaiksi ja raukeiksi, kun milloin olisi erityisesti ponnisteltava kristillisen vaelluksen suhteen. Kuinka helposti moni lakkaa taistelemasta sielunvihollisen juonia vastaan, kun hän ei heti ensi vastustuksesta jätä meitä rauhaan! Kuinka pian masennummekaan kuullessamme maailman uhkauksia ja laskemme aseemme, ennen kuin olemme niillä edes koettaneet vastustaa vihollista! Kuinka usein lannistuukaan mieleemme, kun huomaamme, etteivät toiset tee velvollisuuttaan! Kuinka viheliäinen onkaan kris-

tillisyytemme, kun sitä meidän ihmisten puolelta tarkataan! Mutta tämän tuntee Pyhä Henki, joka sydämissämme asuu.” Sillä hän tietää, mitä tekoa me olemme. Hän muistaa meidät tomuksi.” (Ps. 103:14). Ja hän auttaa meitä heikkoudeksamme, jottemme menehtyisi emmekä vihollisen saaliiksi joutuisi. Sanan ja sakramenttien kautta hän antaa meille uutta voimaa, uutta elämänrohkeutta, uutta vastustusvoimaa, niin että jälleen voimme ojentaa vaipuneet kätemme ja rauenneet polvemme ja että jälleen voimme kulkea tietämme ilman ontumista. Hepr. 12:12-13.

Mutta kun apostoli tässä yhteydessä sanoo, että Henki auttaa meitä heikkoudeksamme, niin tarkoittaa hän aivan erityistä heikkoutta, kristittyjen heikkoutta rukoukseen nähden. Puhuuhan hän samassa jakeessa rukoilemisesta ja huokauksista. Rukous onkin tärkeä kristinuskon osa. Syystä onkin rukousta kutsuttu kristillisen elämän valtimonlyönniksi. Ihmiselämässä voi lääkäri valtimon heikkoudesta tai säännöttömistä lyönneistä huomata taudin, ehkä vaarallisenkin, jota ihminen sairastaa. Kuta enemmän kristitty laiminlyö rukoilemista, kuta heikommaksi ja epä-säännöllisemmäksi tämä valtimonlyönti käy, sitä huonompi on hänen

kristillisyytensä. Sen tietää tarkasti Henki, joka meissä asuu. Lohduttajanamme ja taivaallisena lääkärinämme auttaa hän meitä tässä heikkoudeksamme, antaa meille uutta voimaa ja intoa iloiseen luottamukselliseen ja jatkuvaan rukoukseen. Onhan juurin hän rukouksen Henki, joka paremmin kuin kukaan muu voi meitä opettaa rukoilemaan. Hän tietää, kuinka vaikeata kristittyjen on – heidän heikkoudeksa tähden – aina mukautua heidän Jumalansa tahtoon ja johdatukseen. Hän tietää, kuinka he usein väärinkäsittävät Jumalansa hyviä ja viisaita tarkoituksia, kun hän johdattaa heidän elämäänsä – että he nim. pitävät Jumalan vihana ja rangaistuksena sitä, mikä kuitenkin on rakkautta ja hyvyyttä, tai epäoikeudenmukaisuutena ja hirmuisuutena sitä, mikä ei ole muuta kuin heidän taivaallisen Isänsä sydämellistä laupeutta. Hän tietää, että he juuri tämän heikkoudeksa kautta helposti alkavat laiminlyödä rukousta, vastustaa Jumalan tahtoa ja saattavat itselleen iankaikkisen kadotuksen. Tätä tahtoo Pyhä Henki estää.

(jatkuu)

Prof. Teo. Lätsch. Suomennettu Missouri-Synodin lehdestä "Der Lutheraner" 1929 s.177,

Miksi jokaiselle on tärkeää, että pelastus on pelkästä armosta

“Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään” (Room. 3:10–12). Apostoli Paavali sanoo yleisesti, aivan joka ikisestä ihmisestä, ettei kukaan, ei yhden yksikään, etsi Jumalaa. Se tarkoittaa, että sinä et ole kelvollinen Jumalalle. Olet synneilläsi vihoittanut Jumalan. Olet ansainnut iankaikkisen rangaistuksen, koska et ole vaeltanut hänen tahtonsa mukaan. Hän ei ole ollut keskeisintä elämässäsi.

On luovuttamattoman tärkeää, että pelastus on yksin armosta, koska sinusta ei ole pelastamaan itseäsi: “ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on”. Ainoaksi turvaksi sinulle syntiselle jää Jumalan Pojan kuuliaisuus ja hänen kuolemansa ristinpuulla. Hän oli kuuliainen, koska sinä olit uskonon. Hän teki kaiken pelastukseen vaadittavan, koska sinulla ei ole esitettävänä Jumalalle mitään, mikä täyttäisi hänen tahtonsa. Hän lahjoittaa meille pelastuksen yksin armosta ja vain sen tähden meillä voi olla varma omantunnon rauha.

Armon varmuuteen

Miten sain armon osakseni? Miten voisin olla varma siitä, että Jumala antaa minun syntini anteeksi ja pääsen taivaaseen? Tällaisia kysymyksiä oli mielessään erällä henkilöllä. Hän oli käynyt kuulemassa monien suuntausten opetusta. Hänelle oli muodostunut käsitys, että ihmisen tulee itse tehdä tai päättää jotakin päästäkseen armosta osalliseksi. Eri suuntaukset vain opettivat eri tavalla siitä, mitä tuo tarvittava ihmistyö on.

Näissä mietteissään kertomuksemme henkilö sai kuulla raamattuopetusta. Opetuksessa oli esillä 1 Joh. 2:2: "Hän (Jeesus Kristus) on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." Tämän johdosta pastori opetti, että Kristus on kaikkien ihmisten puolesta kärsinyt syntien rangaistuksen ja noussut kuolleista. Näin hän on sovittanut kaikkien ihmisten syntivelan. Armo ja syntien anteeksiantamus ovat siis jo olemassa. Evanke- liumin sana ilmoittaa ne. Usko tarttuu tähän sanaan ja näin uskova omistaa jo valmiina olevan armon itselleen.

Ihmistyöstä ei tässä ole kysymys. Olisi jopa pilkkaavaa Jumalaa kohtaan esittää asia niin, että ihminen jollain teollaan voisi hankkia armon itselleen. Jumala antaa armon ilmaiseksi, Kristuksen tähden.

Kristuksen armotyö kaikkien ihmisten kaikkien syntien sovituksiksi on uskon perustus. Hyvillä mielin voimme laulaa: "Armo yli kaikkien valtava on." (SK 216:1) Armo on yli kaikkien siinä mielessä, että se on ansaittu jokaista ihmistä varten. Varmasti saat siis uskoa kaikki syntisi anteeksi annetuiksi. Samoin voit kertoa tästä Kristuksesta ja hänen armotyöstään lähimmäisillesikin, keitä he sitten ikinä ovatkin.

Armo on yli kaikkien myös siinä mielessä, että kaikki synnit ovat annetut anteeksi. Välistä omaatuntoasi voi painaa jokin erityinen synti. Sekään ei ole esteenä armon omistamiselle, sillä Kristus on sovittanut kaikki ja kaikenlaiset synnit. Omista siis uskossa Vapahtajan armo ja pysy hänen armonsa turvissa.

Kimmo Närhi

NUORTEN
palsta

Mikä on minun kutsumukseni?

Usein me nuoret podimme, mitä teemme “isoina” työksemme. Mietimme, mikä voisi olla meidän “kutsumusammattimme”, mihin työhön meillä olisi erityinen intohimo.

Martti Lutherin mukaan kutsumuksen merkitys ei ollut sisäinen palo tiettyyn työhön. Hän painotti, että jokainen laillista työtä tekevä on ikään kuin “Jumalan naamio”, jonka kautta Herra antaa jokaiselle päivittäisen ravinnon sekä muut elämän välttämättömät tarpeet ja ilot. Lutherin mukaan ihmisen kutsumus on se tehtävä, jossa hän sillä hetkellä on, koska se on kanava, jonka kautta Jumala hoitaa muita ihmisiä.

Miettiessämme mahdollista työtämme meidän tulee ajatella, mitä lahjoja Jumala on antanut meille. Silloin kysymyksemme ei enää ole: “Mikä minusta on mukavaa?”, vaan “Kuinka palvelen parhaiten?”. Koska maallinen työmmekin on uskon kautta puettu Kristukseen, se on Jumalalle mielisää. Saamme tästä ilomme silloinkin, kun työmme ei tunnu mukavalta.

MB/VH

Lämmin ja lämminhenkinen leiri

Aikuisten raamattuleiri kokosi tunnustuksellisia luterilaisia yhteiseen Jumalan sanan tutkisteluun, hartauteen ja rukoukseen eri puolilta maatamme.

Mukana oli myös Udmurtian mies, tunnustuksellinen luterilainen *Aleksander Tumanov*. Udmurtia sijaitsee noin tuhat kilometriä Moskovasta itään. Udmurtit ovat kielisukulaisiamme. Aikaisemmin heitä sanottiin votjakeiksi.

Leirin teemana oli *Kristus meidän vanhurskautemme*. Aihe mentiin läpi monipuolisesti leirin aikana. Oli myös runsaasti laulua ja keskustelua.

Lipun nosto aamuisin ja lipun lasku iltaisin kokosi leiriläiset pihalle kunnioittamaan maamme kaunista sinivalkoista lippua. Samassa yhteydessä tarkastettiin leiriläisten lukumäärä, jota keittiöhenkilöstö myös päivittäin tarvitsi.

Lämmin kesäleiri kesti tiistaista sunnuntaihin. Keskiviikkona teimme retken Haralan harjulle, jonka uudesta näkötorjasta saatoimme laajentaa näköpiiriämme ja katsella Vesijärven kauniita maisemia.

Saimme iloita useista kävijöistä, jotka halusivat tutustua toimintaamme ja ottaa omakohtaisesti selvää uskomme perusteista ja toimintamme periaatteista.

Leiri päättyi ehtoollisjumalanpalvelukseen. Siinä past. *Edward Brockwell* saarnasi taivaallisesta "tuhlaajaisästä", joka kitsastelematta jakaa meille armoaan ja lahjojaan.

Suuri ilo oli myös se, että teologiset opettajavoimamme ovat kasvaneet. Jumala on ihmeellisellä tavalla johdattanut keskuuteemme pastori Brockwellin, joka raikkaalla ja syvällisellä tavalla jakaa kanssamme yhteisen tunnustuksellisen luterilaisen perinnön. Sitten olemme saaneet kaksi teologian opiskelijaa, *Mika Bergmanin* ja *Vesa Hautalan*, joille on rakas puhdas luterilainen oppi ja evankeliumin asia. Näin pastori *Kimmo Närhi*

Nuorten oppitunti pidettiin varjoisella paikalla pihalla. Tuntien vetäjänä toimi Edward Brockwell

voi katsoa toivorikkaana tulevaisuuteen, että työtaakka voi keventyä ja Jumalan asia mennä eteenpäin. Olemme saaneet myös uusia jäseniä, jotka halukkaasti ja ilolla ottavat osaa yhteiseen työhömmе.

Uudet kirjat *Georg Stöckhardtin* Roomalaiskirjeen selitys ja *Tuula Matikaisen* lastenkirja sävyttivät leiriä ja keskusteluja omalla tavallaan, ja moni osti niitä kotiin ja ystäville vietäviksi.

Seuraavaksi odotamme yhteisiä syysjuhlia Siitamajalla ja uskonpuhdistusjuhlaa myöhemmin syksyllä Lahdessa.

Paavali, pakanain apostoli -kirja postitetaan alkusyksystä kaikkiin kirjastoihin.

Kuvassa osoitetarroja kiinnitetään talkoovoi-min kuoriin.

Myös Roomalaiskirjeen selityksestä lähetetään tietoa alan laitoksiin.

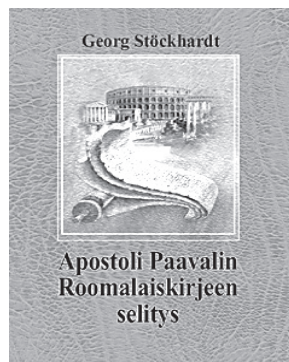

Uutuuskirjoja

Georg Stöckhardt,
**Apostoli Paavalin
 Roomalaiskirjeen selitys.**
 Suomeksi toimittanut Markku
 Särelä. Kansi Kimmo Pälikkö.
 592 s. STLK 2011. 30 e.

Olemme iloisia siitä, että tämä tunnustuksellisen luterilaisuuden merkittävä klassikko on saatu omalle kielellemme. Se, mitä Franz Pieper on dogmatiikassa ja C.F.W. Walther omilla teoksillaan ja varsinkin Laki ja evankeliumi -kirjallaan, sitä Stöckhardt on eksegetiikan alueella. Stöckhardtin ratkoessa syvällisiä ja vaikeita kielellisiä ja eksegeettisiä ongelmia saamme lukea niiden lomasta myös selkeitä opillisia koosteita sekä uskoa ja kristittyä uskonelämässä lämpimästi puhuttelevia opeuksia, joita kaikkia tuskin olemme edes tulleet ajatelleksikaan.

Stöckhardtin kirja on teologinen ja ensisijaisesti alun perin teologeille tarkoitettu. Sen vuoksi suomennoksessa on säilytetty heprean ja kreikankieliset lainaukset näiden kielten omilla kirjaimilla kirjoitettuna. Koska kirjaa koh-

taan on ilmennyt mielenkiintoa muidenkin kuin teologien keskuudessa, sitaatit ovat suluisia suomennettuina. Kirjaa voi lukea hyppäämällä heprean ja kreikan yli. Samoin voi halutessaan sivuuttaa kielitieteelliset selvittelyt.

Kirjaa kannattaa lukea ajatuksella, syventyen ja harkiten. Ei pidä tehdä myöskään liian hätäisiä johtopäätöksiä. Kun malttaa lukea riittävän pitkälti, asia kyllä käy selväksi.

Toimittaja on liittänyt kirjan loppuun lyhyen esityksen eksegetiikan perusteista sekä katsauksen useisiin suomeksi ilmestyneisiin Roomalaiskirjeen selityksiin.

Suosittelomme kirjaa kaikille teologiasta kiinnostuneille.

Martti Luther, **Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1–6.**

Latinan kielestä suomentanut
 Heikki Koskenniemi. Suomen
 Luther-säätiö 200(3) – 2010.

Tämän uskonpuhdistaja Martti Lutherin mahtavan teoksen saaminen suomen kielelle on merkkitapaus, josta saamme kokosydämisesti kiittää Jumalaa. Se sisältää Lutherin Ensimmäisen Mooseksen kirjan luennot noin kymmenen vuoden ajalta (1535–1545), suomeksi yhteensä lähes kolme tuhatta

sivua. On ylivoimaisen vaikeata selostaa lyhyesti kirjan sisältö. Jokaisen tu-

lee itse perehtyä kirjaan se lukemalla ja sitä ajatuksella tutkimalla. Uskonpuhdistajan perusteellisuus, asian syvällinen hallinta ja Pyhän Hengen terävöittävä näkökyky löytää Raamatun tekstistä runsaasti sellaista, mitä harva lukija havaitsee, takaavat nautinnollisia lukuelämyksiä. Mahtaneeko Luterilta kristityn ja kristillisen kirkon uskosta, opista ja elämästä mikään seikka jäädä käsittelemättä ja soveltamatta kirjoittajan omaan aikaan ja lukijan maailmaan?

Lutherin luentoja oli aikanaan kuuntelemassa myös ulkomaalaisia opiskelijoita, muun muassa Mikael Agricola. Luentojen taitavalle suomentajalle, prof. Heikki Koskennie-

melle, on annettava suuri tunnustus siitä, että hän tämän työn myötä on saattanut meidät uudestaan ajan tasalle lähes 500 vuotta sitten eläneitten esi-isiemme kanssa. Näin suuri käännytyö vaatii suurta keskittymistä, eikä ole ihme, jos käännytykseen pääsee pujahtamaan jokin lapsus. Luvun 35 selityksestä (s. 188) Lutherin puhuessa Raakelin hautaamisesta saa sen virheellisen käsityksen kuin Luther olisi kannattanut vainajan sielun puolesta rukoulemista, minkä hän kyseisessä kohdassa nimenomaan torjuu. Muutenhan Koskenniemen suomi on sujuvaa, hyvää kieltä. Käännytyö on mitavan luokan saavutus emeritusprofessorille hänen korkealla iällään.

Tuula Matikainen,

Paavali Pakanain apostoli.

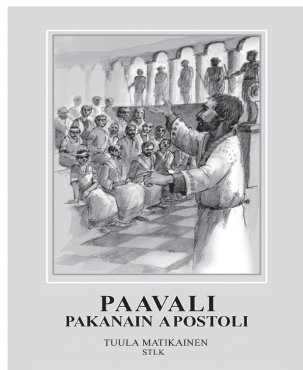
Kertomus Paavalin elämänvaiheista.

Kansi ja kuvitus Kimmo Pälikkö.

131 sivua. STLK 2011. 8 e.

Kristillisestä, tunnustuksellisesta lasten kirjallisuudesta on kova puute. Kun kouluopetus on kääntynyt periaatteessakin ei-tunnustukselliseksi, vanhempien vastuu lastensa kristillisestä kasvatuksesta korostuu entisestään. Vanhemmat ja muut lasten kasvattajat tarvitsevat apuneuvoja. On erinomainen asia, että tämä hyvä kirja on nyt saatavissa painosta ja sitä voi hankkia käyttöön. Kirja soveltuu myös varttuneemmille lapsille lukukirjaksi, heille myös syntymäpäivä-, nimipäivä- ja joululahjaksi.

Vanhastaan on ollut käytössä Virpi Apposen Tieni johdata taivaaseen. Tulevaisuudessa toivomme saavamme lisää hyviä lastenkirjoja. Lasten kanssa toimittaessa on hyvä, että materiaalia ja apuneuvoja olisi runsaasti, myös eri ikäkausissa ajatellen ja erilaisia uskomme asioita monipuolisesti esille tuoden.

On hyvä, että lapset oppivat rakastamaan ja kunnioittamaan kirjaa. Onhan kirja se väline, jolla Jumala on nähnyt hyväksi antaa pysyvän ilmoituksensa kaikille sukupolville Mooseksesta alkaen. Kirjapainotaito mahdollisti uskonpuhdistuksen nopean leviämisen ja silloin uudestaan löydetyn ikivanhan evankeliumin säilymisen kristikunnassa. Ennen kaikkea kristillisen kirjan tehtävä on tehdä lapsille rakkaaksi kirjojen Kirja, Pyhä Raamattu, ja sen päähenkilö, Vapahtaja Kristus Jeesus.

Tieni johdada taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansa-tempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän –rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjassen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

Rupert Efraimssonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimssonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimssonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta

Markku Säreälän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta.

Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Säreälä. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. 17,-

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirrko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Säreälä.

Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulle Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti ama seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Säreälän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Nuorten päivät

Pe 5.8. klo 18 – su 7.8. klo 13.

Teema: **Kiusaukset.**

Vetäjinä past. Edward Brockwell sekä Mika Bergman ja Vesa Hautala.

Ja

Pe 2.9. klo 18 – su 4.9. klo 13.

Teema: **Elävä seurakunta.**

Vetäjinä past. Kimmo Närhi sekä Mika Bergman ja Vesa Hautala.

Paikka: Orivesi Siitamaja 36, Siitamajan leirikeskus.
Yöpyminen omin vuodevaattein.

Syysjuhla

la 24. 9. klo 12 – su 25.9. klo 13.

Opettajina

Kimmo Närhi, Ed Brockwell, Markku Särelä,
Mika Bergman ja Vesa Hautala.

Paikka:

Orivesi Siitamaja 36, Siitamajan leirikeskus.
Yöpyminen omin vuodevaattein.

Kastettu

Pyhässä kasteessa on Jumalan lapseksi ja seurakunnan yhteyteen otettu *Alisa Ilona Keisala*, syntynyt 26.4.2011 on saatettu pyhässä kasteessa Vapahtajan armon osallisuuteen ja otettu Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäseneksi 26.6.2011 Jyväskylässä.

“Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet.” (Gal. 3:27)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* joka keskiviikko klo 19-21.8. asti ja 11.9. alkaen joka sunnuntai klo 11. HPE 24.8 ja 18.9. Jumalanpalvelusta ei ole yhteisen syysjuhlan vuoksi su 25.9. *Raamattutunti* joka torstai klo 19.00 alkaen 15.9. Kaikki muut edellä mainitut tilaisuudet pitävät yhdessä MB ja VH paitsi ehtoolliskirkot KN. *Pyhäkoulu* joka toinen sunnuntai klo 10.15 alkaen 11.9.

Hämeenlinna Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelukset*: 24.7. (MB), 21.8. (MB) klo 14.00.

Joensuu *jumalanpalvelus* (HPE) to 18.8. (KN) ja 29.9. (KN) klo 18.

Jyväskylä. La 13.8. klo 16.00 Brockwelleilla, Tyypäläntie 8 C 19. Tiedustelut past. Edward Brockwell, sähköposti ebrockwe@gmail.com ja puh. 050-4331100

Kokkola *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 19.8. (KN) ja 30.9. (KN) klo 18.

Kotka, sovitaan erikseen.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 21.8. (KN) ja 11.9. (KN) (HPE) klo 14.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* joka sunnuntai klo 10. HPE 21.8. ja 11.9. VH 24.7. Jumalanpalvelusta ei ole yhteisen syysjuhlan vuoksi su 25.9. *Raamattutunti* ke 14.9. ja to 22.9. klo 17. Lahdessa tilaisuudet hoitaa VH 24.7., 31.7, 7.8, ja 14.8. Muuten KN.

Lohja, sovitaan erikseen (VH).

Pori, Gallen-Kallelankatu 12 su 14.8. klo 17(?) (MB).

Siitamaaja: *Jumalanpalvelus* joka sunnuntai klo 11. HPE: su 14.8., 4.9. ja 25.9. klo 11. MB: 31.7. 28.8. (VH, MB), 11.9. *Nuorten päivät* 5.-7.8. ja 2.-4.9. *Syysjuhla* 24.-25.9.

Tampere, syyskuun loppuun asti Siitamajalla. Katso yllä. Sen jälkeen Tampereella, Hämeenpuisto 39 A alkaen su 2.10. joka sunnuntai klo 14.

Turku, su 14.8. klo 16 Niemisellä Hurtinkatu 12 C 13 (VH); su 18.9. (HPE) klo 16 Vähä-Hämeenkatu 12 (KN).

Vaasa, Marttala, Raastuvankatu 3 D, jumalanpalvelus (HPE) la 20.8. ja 1.10. klo 11.

Siitamajalla
Nuorten päivät 2.-4.9.
Syysjuhla 24.-25.9.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Pastori Edward Brockwell,
Tyypäläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.
Puh. 050-4331100 ja sähköposti
ebrockwe@gmail.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Aviorakkaus surun lievittäjänä, Martti Luther.....	198
Onko armo ajankohtainen, MS.....	199
Kuinka armo minulle kirkastui? EB.....	201
Mitä Jumalan armo minulle merkitsee? VH.....	204
Mitä tänään anomme Jumalalta kirkollemme, MS.....	206
Vanhurskauttamisesta, GS.....	210
Ryöväriin armo - ikääntyvän turva, MS.....	211
Sykarin kaivolla, VA.....	212
Luterilainen Lastenosasto, TM.....	213
“Armo yli kaikkien valtava on.” Laulan armosta, KN.....	221
Pyhän Hengen apu kristittyjen heikkoudessa, Yli 75 v sitten, TL.....	222
Miksi jokaiselle on tärkeää, että pelastus on pelkästä armosta, MB.....	225
Armon varmuuteen, KN.....	226
Mikä on minun kutsumukseni? Nuorten palsta, MB/VH.....	227
Lämmin ja lämminhenkinen leiri, MS.....	228
Uutuuskirjoja.....	230
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	232-235
Kansi: Jeesus opettaa, Matt. 13:2, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2011: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Vt päätoimittaja: Markku Särelä, Siitamaaja 36, 35300 ORIVESI.

Puh. 040-5200579. Sähköposti: markku.sarela@kolumbus.fi

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com